

Arrest

nr. 140 715 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. TIJINI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn, geboren op 29 juli. U kent uw geboortjaar niet maar u weet wel dat u in 2012, 29 jaar was. U behoort tot de Mandingo ethnïe en bent moslim. U verklaart dat u niet naar school kon gaan. U woonde bij uw vader en moeder tot uw dertien jaar. Uw vader vertrok toen naar het 'Westen' en liet u en uw moeder achter.

Toen u veertien jaar was, hoorde u van uw oom, (S.K.), dat hij u wilde uithuwelijken aan een vriend van hem; een oudere man, Mohamed Bamba die al twee vrouwen en twee kinderen had. U was echter verliefd op (S.Ka.) en ging op uw veertien jaar bij hem wonen, zonder met hem te trouwen. U kreeg twee

kinderen met hem: (B.Ka.) en (F.Ka.). Na twee jaar stopte jullie relatie en ging u terug bij uw moeder wonen. In 2007, toen u vierentwintig jaar was, ging u een relatie aan met (M.Kan.). Samen met hem kreeg u twee kinderen: (Ma.Kan.) en (Mo.Kan.). Uw relatie met (M.Kan.) stopte in 2008, u bent dan terug bij uw moeder gaan wonen.

Uw oom zou u vanaf uw veertien jaar hebben gedwongen om te trouwen met zijn vriend. Hij zou dagelijks op u hebben ingepraat en u eveneens slagen opdat u met mister (B.) zou trouwen. Toen u van uw derde kind beviel in 2007, gaf uw oom het bevel aan (May.), die de bevalling begeleidde, om u te besnijden na de bevalling.

U leerde na uw relatie met (M.Kan.), (F.D.) kennen, een christen. U begon met hem te daten. Hij wilde met u trouwen maar omdat hij geen moslim was, wilde uw moeder niet dat u met hem zou trouwen aangezien dit tegen de traditie is.

Uw oom bleef aandringen dat u met mister (B.) zou trouwen. U kreeg van (May.) te horen dat uw oom haar had gezegd dat ze u diende te herbesnijden. Mister (B.) wilde trouwen met een vrouw die goed besneden was. U was bang en dacht dat ze u zouden doden. (F.D.) bood u de mogelijkheid om het land te ontvluchten. U nam daarop op 8 juli 2012 het vliegtuig en arriveerde de volgende dag in België. U vroeg diezelfde dag asiel aan bij de Belgische instanties. In België hoorde u dat uw oom uw dochters ook wilde besnijden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest dat u zal herbesneden worden omdat mister (B.), de man waarmee uw oom u dwingt om te trouwen, een goed besneden vrouw wenst (zie gehoor CGVS, p 19). Daarnaast vreest u ook dat uw dochters gevaar lopen om besneden te worden door uw oom aangezien mister (B.) geen meisjes in huis wilt die niet besneden zijn. (zie gehoor CGVS, p 19) Tot slot vreest u ook het Ebola virus (zie gehoor CGVS, p 29).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u weinig interesse heeft en moeite doet om uw relaas aan een geloofwaardig kader op te hangen.

Hierbij is het niet aannemelijk dat u verklaart dat u, wanneer uw **geboortedatum** wordt gevraagd zegt '29ste de maand weet ik niet'. Wanneer de protection officer (verder PO) u vraagt van welk jaar, zegt u 'Het is in juli'. Wanneer de PO nogmaals peilt naar het jaar waarin u geboren bent, zegt u 'Ik kan geen juiste datum geven. Ik vroeg het mijn moeder, maar ze kon geen exacte geboortedatum geven. Ze ging niet naar school.' Wanneer de PO vraagt of u niet weet in welk jaar u geboren bent, zegt u 'Ik wil niet liegen. Ik kan geen geboortedatum geven.' (zie gehoor CGVS, p 3). Het is echter opmerkelijk dat u wel een geboortecertificaat voorlegt, dat uw moeder u zou hebben doorgemaild. Hieruit blijkt dat u bent geboren op 3 mei 1983. Wanneer de PO u vraagt waarom u dit geboortebewijs heeft aangevraagd, zegt u 'Het was mijn moeder die zei dat ik zo een document moest hebben. Ik vroeg haar dat ik mijn geboortedatum niet kende. Ze zei me dat ik geboortebewijs moest hebben.' Wanneer de PO u confronteert met het feit dat u het geboortebewijs heeft en dat u dan toch uw geboortedatum kan kennen, zegt u 'Ik kan het me niet herinneren. Ik ging niet naar school.' Wanneer de PO u er attent op maakt dat u niet naar school moet gaan om dergelijke dingen te weten, verandert u uw verklaring en zegt u 'Maar dat is ook door de stress die ik heb.' (zie gehoor CGVS, p 17). Analfabetisme noch beperkte intellectuele capaciteiten beletten u echter te informeren over de inhoud van uw geboortebewijs. De vaststelling dat u dat niet gedaan heeft, getuigt van weinig interesse wat afbreuk doet aan de waarachtigheid van het door u voorgehouden asielrelaas.

Wanneer de PO u vroeg of uw **naam** correct is geschreven op de convocaties, geeft u aan dat het niet zo is: 'Mijn moeder stuurde een document met de spelling van mijn naam. Hier staat niet de juiste naam met wat er op dat document staat.' (zie gehoor CGVS, p 3). Enerzijds kan u aangeven dat uw naam niet correct is geschreven, terwijl u anderzijds uw geboortedatum niet zou kennen, terwijl beide gegevens op hetzelfde document staan vermeld.

Verder toont u niet aan dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en u hierdoor niet in staat bent uw eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren en aldus overtuigende verklaringen af te leggen. Zeker wanneer u wordt gevraagd met **wie u allemaal heeft gewoond** sinds uw geboorte, zegt u 'Ik en mijn moeder.' Wanneer de PO u vraagt of u alleen met uw moeder woonde, zegt u 'Ja, dat weet ik nog. Ik en mijn moeder.' (zie gehoor CGVS, p 5). Echter, uit uw volgende verklaringen blijkt dat u tot uw dertien jaar bij uw vader heeft gewoond (zie gehoor CGVS, p 9). U zegt vervolgens dat u in 2007 bent weggegaan (zie gehoor CGVS, p 5). Wanneer de PO u vraagt of u tot 2007 bij uw moeder woonde, zegt u 'Ja, mijn moeder.'. Wanneer de PO u nadrukkelijk vraagt of u met niemand anders heeft gewoond, zegt u 'Ik ben de enige van mijn moeder.' Wanneer de PO u vraagt met wie u ging wonen in 2007, zegt u 'Ik en mijn moeder. Sinds ik ben geboren, woonde ik bij mijn moeder.'. Wanneer de PO u vraagt of u altijd heeft gewoond bij uw moeder tot wanneer u naar België kwam, zegt u 'Wanneer ik ben geboren,

bij mijn moeder. Toen ik een vriendje had, ging ik bij hem wonen.' Wanneer de PO u vraagt wanneer u een vriendje had, bij wie je bent gaan wonen, zegt u 'Wanneer ik mijn eerste vriendje had, was ik 14 jaar. Ik weet de exacte datum niet meer.' (zie gehoor CGVS, p 5). **Het is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas dat u niet eerder zegt, wanneer de PO u er expliciet naar vraagt, dat u met uw vriendje heeft gewoond sinds uw veertien jaar. De doorleefdheid van uw relaas komt ernstig in het gedrang wanneer blijkt dat u niet in staat bent om uw eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren.** Het feit dat u een ongeletterde persoon zou zijn en slechts een beperkte scholing genoot, kan geenszins als verantwoording dienen voor de verregaande gebrekkige kennis en tegenstrijdige verklaringen over de zaken die een belangrijke impact hadden in uw asielrelaas. U zegt immers dat u met uw eerste vriendje was: '...Ik ging daten met (S.Ka.). Ik date met hem zodat ze me niet zouden lastig vallen...' (zie gehoor CGVS, p 21). Daar u (S.Ka.) tevens als afweermiddel gebruikte voor het gedwongen huwelijk dat u tracht te ontwijken, maakt het niet aannemelijk dat u hem niet eerder vermeldt. Wanneer de PO u vraagt waar u na die twee jaar bent gaan wonen, zegt u 'Terug naar mijn moeder.' Wanneer de PO u vraagt of u dan bij uw moeder bent gebleven tot wanneer u naar België ging, zegt u 'Ja' Wanneer de PO u nadrukkelijk vraagt of u met iemand anders heeft gewoond, vraagt u 'In Liberia?', wanneer de PO dit bevestigt, zegt u 'Neen' (zie gehoor CGVS, p 6-7). Echter u verklaart verder dat u vanaf 2007 bij (M.Kan.) bent gaan wonen (zie gehoor CGVS, p 12). Wanneer de PO vraagt of u toen ook samen met uw moeder woonde, zegt u 'Ik woonde niet langer bij mijn moeder. Ik leefde mijn eigen leven.' Wanneer de PO u confronteert met het feit dat u had verteld dat u bij uw moeder had gewoond tot wanneer u naar België kwam, zegt u 'Ja, omdat we toen niet zo in detail zijn gegaan.' Wanneer de PO onderlijnt dat u wel degelijk specifiek werd gevraagd of u met iemand anders had gewoond na (S.Ka.) (zie supra), zegt u 'Toen gingen we niet zo in detail...' (zie gehoor CGVS, p 12). **Eens te meer slaagt u er niet in om uw persoonlijk leven op een tijdslijn te schetsen en eenduidige verklaringen af te leggen over met wie u samenwoonde, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt ondermijnd.**

Tevens legt u ambigue verklaringen af over de **leeftijden van uw kinderen**. Wanneer de PO u vraagt hoe oud uw eerste zoon (B.Ka.), is, zegt u 'Hij is nu 14 jaar'. U zegt over uw andere kinderen: '(F.Ka.), ze is nu 9 jaar. De 3de is (Ma.Kan.) ze is 6 jaar. De 4de (Mo.Kan.) hij is nu 4 jaar.' (zie gehoor CGVS, p 10).

Echter, tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ), 2 jaar geleden, op 26 juli 2012, verklaarde u ook dat (B.Ka.) 14 jaar is, (F.Ka.), 9 jaar is, (Ma.Kan.) 5 jaar is en (Mo.Kan.) 4 jaar. (zie verklaringen DVZ, persoonsgegevens, vraag 16, opgemaakt door de DVZ op 26 juli 2012). Het feit dat u überhaupt een antwoord geeft en daarbij zegt dat ze nu een bepaalde leeftijd hebben, laat op geen enkel moment vermoeden dat u geen weet heeft van hun leeftijd. Indien u immers hun leeftijd niet zou weten, hield niets u tegen om dit ook zo te zeggen tegen de PO of kon u uiteraard ook verwijzen dat ze in 2012 deze leeftijd hadden, zoals u ook deed met uw eigen leeftijd (zie gehoor CGVS, p 4). Ook hier komen uw verklaringen bijgevolg zeer ingestudeerd over. Wanneer de PO u daarenboven confronteert met uw eerdere verklaringen over de duur van de relatie met uw eerste vriend, (S.Ka.), dat u met hem gedurende twee jaar een relatie had en dat u geen fysiek contact meer met hem had, vooral nadat u hem had verlaten (zie gehoor CGVS, p 11) en dat (F.Ka.) negen jaar is en (B.Ka.) veertien jaar is en dat het leeftijdsverschil tussen hen meer dan 2 jaar is, zegt u 'Ja, dat bedoelde ik. Misschien door mijn ongeletterdheid kan ik het verschil in leeftijd niet differentiëren.' (zie gehoor CGVS, p 11). Echter, ook hier is het niet aannemelijk dat u uw onwetendheid tracht te verklaren door uw beperkte scholingsgraad. Immers, u toont niet aan dat analfabetisme uw verstandelijke vermogens aantast en dat u hierdoor niet in staat zou zijn om uw leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Nogmaals wordt uw algehele geloofwaardigheid grondig geschaad.

Verder kan u niet aannemelijk maken dat uw oom u daadwerkelijk dwingt om te huwen met mister (B.).

U verklaart dat uw oom u sinds uw veertien jaar dwingt om te trouwen met mister (B.) (zie gehoor CGVS, p 9). Wanneer de PO u vraagt 'Vertel me, hoe uitte dit zich, dat de jongere broer van uw vader dit wilde. (nvdr het gedwongen huwelijk met mister (B.))' zegt u 'Hij zei het me. Dat was het eerste. Hij informeerde me dat ik met zijn vriend moest trouwen. Ik zei neen. Het is van toen dat hij me zei dat hij me zou dwingen om te trouwen met die vriend. Van toen wilde ik niet. Ik ging daten met (S.Ka.). Ik date met hem zodat ze me niet zouden lastig vallen. Ook de 4 kinderen die ik had, die zijn er omdat de jongere broer van mijn vader me niet zou uithuwelijken aan zijn vriend.' Wanneer de PO u vraagt wat de reactie van uw oom was toen u met (S.Ka.) begon te daten, zegt u 'Hij begon me te slaan. Ik heb enkele littekens ook op mijn benen...Hij sloeg me elke dag om de relatie te stoppen. Ik wilde de relatie niet stoppen. Ik bleef doorgaan met (S.Ka.) zodat de broer van mijn vader zou stoppen. Hij steunde de relatie met (S.Ka.) niet. Ik werd heel had geslagen. Hij sloeg me en ook door de besnijdenis, ik wil niet terug om het opnieuw mee te maken.' (zie gehoor CGVS, p 21). Wanneer de PO verder nog eens

vraagt 'Vertel me, hoe dwong uw oom u nog om met mister (B.) te trouwen?', zegt u 'Dat weet ik niet. Hij wilde dat ik zou trouwen met zijn vriend.' Wanneer de PO de situatie resumeert door te stellen 'Dus uw oom wilde dat u zou trouwen met mister (B.). Hij kwam naar het huis waar u woonde met (S.Ka.), de vader van uw kinderen en sloeg u. Hoe heeft u het huwelijk kunnen stoppen met mister (B.)?' zegt u 'Dat ging door tot ik vertrok. Als ik zou terugkeren, zou het terug beginnen om me te dwingen voor de besnijdenis en om te trouwen.' (zie gehoor CGVS, p 22). U kan niet hard maken dat uw oom u daadwerkelijk dwong om te trouwen met mister (B.). U verklaart dat hij elke dag naar uw huis kwam, u sloeg en dwong om met mister (B.) te trouwen. Daar dit reeds sinds 1997 aan de gang was, wanneer u veertien jaar was, tot wanneer u het land verliet in 2012, wanneer u 29 jaar was, zou u gedurende vijftien jaar fysiek mishandeld zijn geweest. U legt echter geen enkel bewijs voor van deze mishandelingen. Tevens slaagt u er niet in om te verklaren hoe uw oom u kon dwingen om te trouwen. U kan niet meer zeggen dan dat hij u sloeg en dwong om te trouwen. Het is niet aannemelijk dat uw oom in al die tijd geen andere stappen zou hebben ondernomen.

Daarnaast dient te worden onderlijnd dat uw oom u gedurende haast **vijftien jaar zou hebben gedwongen om te trouwen**. Het feit dat u sinds jonge leeftijd; veertien jaar een gedwongen huwelijk heeft kunnen weerhouden en dat hij nu nog steeds zou willen dat u met de man zou trouwen, ondermijnt verder het geloof van uw relaas: u bent immers ondertussen een zelfstandige vrouw, moeder van vier kinderen en u heeft uw eigen handeltje opgericht met de verkoop van sinaasappels (zie gehoor CGVS, p 10).

U verklaart tevens dat uw **moeder niet wilde dat u besneden zou worden** (zie gehoor CGVS, p 20). Ze is tevens gekant tegen het feit dat u herbesneden zou moeten worden. Daarnaast heeft ze u toegestaan om met mannen samen te wonen, kinderen te krijgen, zonder te zijn getrouwd (zie supra). Echter, wanneer u de **kans heeft om met (F.D.) te trouwen**, wil uw moeder dit niet omdat hij geen moslim is en omdat dit tegen de traditie zou zijn (zie gehoor CGVS, p 26). U zegt hierover 'Toen ik mijn moeder zei dat hij van me hield en met me wilde trouwen. Ze zei, ik wil je niet dwingen, maar deze man is christelijk en wij moslim. Onze traditie wil dat niet.' (zie gehoor CGVS, p 27). Uw moeder is echter heel genuanceerd door te verklaren dat ze u niet wenst te dwingen. **Indien uw moeder werkelijk zou vrezen voor een herbesnijdenis en dus ook het huwelijk met mister (B.), is het niet aannemelijk dat uw moeder een huwelijk in de weg zou staan, als u daadwerkelijk dagelijks zou worden geslagen**. Ook is het niet aannemelijk dat u, die verklaart gedurende vijftien jaar te zijn geslagen door uw oom, het niet ziet zitten om met (F.D.) te trouwen. Bovendien zegt u dat een huwelijk een oplossing zou kunnen vormen voor uw probleem. U verklaarde immers dat als u zou trouwen, dat dit een oplossing zou kunnen zijn voor het gedwongen huwelijk met mister (B.) (zie gehoor CGVS, p 21-22). U zegt over een huwelijk met (F.D.), die met u wilt trouwen 'Ik was bang om het risico te nemen om met een vreemde man ergens naartoe te gaan dat ik niet kende. De 1ste man, hij had beloofd om te trouwen. De 2de man ook, hij beloofde, maar deed het niet. Ik was bang dat de 3de dit ook zou doen.' (zie gehoor CGVS, p 27). **Indien u werkelijk gedurende vijftien jaar zou geslagen zijn door uw oom en zou bedreigd worden dat u moet herbesneden worden, is het niet aannemelijk dat u dergelijk risico niet neemt. U verklaart immers dat u van hem hield (zie gehoor CGVS, p 27).**

Bovendien was u steeds **in staat om relaties aan te knopen met mannen en kinderen met hen te krijgen**, wat het gedwongen karakter verder ondermijnt.

Wanneer u een foto voorlegt van u en mister (B.), verklaart u dat u toen 29 jaar was (zie gehoor CGVS, p 17). Wanneer de PO u vraagt waarom u samen met hem op de foto staat, zegt u 'Dat is op de dag van het bidden. Hij is een vriend van de broer van mijn vader. Het was een gelukkige dag. Ze vroegen om een foto te nemen. Ik zei dat het geen probleem was om samen een foto te nemen.' (zie gehoor CGVS, p 18). Wanneer de PO vraagt of u het niet vreemd vond om met hem op de foto te staan, zegt u 'Het was alleen een foto omdat hij de vriend is van mijn oom. Het was toen een feestdag. Ik stond alleen bij hem voor de foto. Hij vroeg om een foto te nemen. Ik kende mezelf. Ik wilde geen relatie met hem.' (zie gehoor CGVS, p 22). Wanneer de PO u vraagt 'Vertel me, uw oom wilt dat u met mister (B.) gaat trouwen, hij slaat u, maar toch beslist u om naar feesten te gaan samen met hen en staat u zelfs op de foto met hem?' zegt u 'Ja... Ik deed het om hem te behagen. We hadden een feest; ik wist dat hij me dan niet zou slaan. Hij vroeg om een foto met mister (B.). Ik deed het om hem te plezieren. Ik wist dat hij mijn keuze niet was.' Ook hier wordt uw vrees danig ondermijnd. Als u immers geen erg ziet om samen met de man waarmee u zou gedwongen worden om te trouwen op de foto te staan en u bovendien gewoon naar de feesten gaat waar ook uw oom aanwezig is, die u dagelijks zou slaan en dwingen om te trouwen met iemand die u niet wil, wordt nogmaals de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd.

Doordat u er niet in slaagt om het dwingende karakter van uw huwelijk met mister (B.) geloofwaardig te maken, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw gedwongen herbesnijdenis. Immers, de herbesnijdenis zou een rechtstreeks gevolg van uw huwelijk met mister (B.) zijn (zie gehoor CGVS, p 19). U verklaart echter ook dat uw oom, omdat hij het plan had om

u te laten herbesnijden, dit nog kan doorzetten, ook al trouwt u niet (zie gehoor CGVS, p 28). Echter, ook dit kan u niet hard maken. Het is een boutte veronderstelling dat uw oom u zonder huwelijk zou laten herbesnijden. Immers, uw eerste besnijdenis gebeurde ook in opdracht van uw oom om zijn vriend goed te stemmen. U haalt uw besnijdenis uitsluitend aan in het kader van mister (B.): 'De besnijdenis kwam vooral ter sprake wanneer de vriend van mijn oom me wilde laten besneden.' (zie gehoor CGVS, p 28). Het is bovendien geen traditie in Liberia dat vrouwen meermaals besneden worden aangezien u alleen uw eigen zaak kent (zie gehoor CGVS, p 26). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Liberia uitsluitend type 2 besnijdenis voorkomt, het medisch attest dat u voorlegt, geeft weer dat u dit type besnijdenis heeft ondergaan. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat type 3 in Liberia niet wordt uitgevoerd, wat bevestigt dat het geen traditie is om een andere besnijdenis te ondergaan dan diegene die u reeds heeft meegemaakt.

Tot slot geef u aan dat uw dochters gevaar lopen om besneden te worden in Liberia (zie gehoor CGVS, p 19). U geeft aan dat deze vrees pas ontstond vanaf wanneer u in België was (zie gehoor CGVS, p 13). Uw dochters waren in 2012, tijdens het gehoor bij de DVZ respectievelijk **negen en vijf** jaar oud. (zie verklaringen persoonsgegevens, vraag 16, ingevuld bij de DVZ op 26 juli 2012). Het is niet aannemelijk dat u pas, wanneer u in België was, te horen kreeg dat uw kinderen zouden besneden moeten worden: u zou reeds vijftien jaar worden gedwongen om te huwen en bovendien zou uw oudste dochter toen al negen jaar zijn. Indien iemand daadwerkelijk de traditie zou volgen, zoals u van mister (B.) beweert, is het niet aannemelijk dat hij pas na negen jaar zegt dat hij wilt dat alle vrouwen in zijn huis besneden moeten zijn. Verder dient te worden opgemerkt dat u **ruim twee jaar geleden Liberia heeft verlaten**, in juli 2012. U geeft aan dat uw kinderen nog niet besneden zijn (zie gehoor CGVS, p 13). Wanneer de PO u vraagt hoe uw moeder, waar uw kinderen bij verblijven, uw kinderen kan beschermen voor de gevreesde besnijdenis, zegt u 'Ze doet, telkens als ze hoort dat de oom komt, neemt ze de kinderen en neemt hen naar een andere locatie. De oom komt haar bezoeken thuis.' Wanneer de PO verduidelijking vraagt over hoe uw moeder weet dat uw oom komt, zegt u 'Ze doet het per telefoon. Dan informeren ze haar.' Wanneer de PO vraagt wie uw moeder informeert over het feit dat uw oom zou komen, zegt u 'Mijn moeder heeft telefoon, mijn oom ook. Mijn oom belt mijn moeder.' Wanneer de PO vraagt 'Uw oom belt uw moeder wanneer hij op bezoek komt?' zegt u 'Ja' (zie gehoor CGVS, p 14). **Ook hier ontbreekt uw relaas elk dwingend karakter. Immers, indien uw oom daadwerkelijk uw dochters zou willen besnijden, is het niet aannemelijk dat hij uw moeder gedurende ruim twee jaar op de hoogte brengt wanneer hij komt zodat uw moeder uw kinderen ergens anders naartoe kan brengen.** Bovendien legt u geen enkel bewijs voor dat u daadwerkelijk twee dochters heeft in Liberia en dat deze niet besneden zouden zijn.

Tijdens uw gehoor bij het CGVS geeft u tevens aan dat u het **Ebola virus** vreest (zie gehoor CGVS, p 11). Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in een bepaalde regio in Afrika, kan de door u ingeroepen vrees voor besmetting door het Ebola-virus geen aanleiding geven tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. De door u aangehaalde vrees in dit verband is vreemd aan de criteria die worden vermeld in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U maakt in dit verband evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980. Het feit dat dergelijke epidemie zou voorkomen in uw land van herkomst is niet van aard om in concreto een onmenselijke of vernederende behandeling ten gevolge van deze epidemie in uw hoofde vast te stellen. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn. Bovendien, kan er slechts sprake zijn van een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of een van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond. Met betrekking tot het door u aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u neergelegde document kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. U legt een **foto** voor waarbij u bent te zien met vier kinderen. U verklaart dat het uw kinderen zijn. Echter het betreft een privé-foto waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend omdat er niet uit blijkt wie er afgebeeld is, laat staan of u problemen heeft. Daarnaast legt u ook een **foto** voor van u en mister (B.). Deze foto werd reeds uitvoerig besproken. U legt ook een medisch attest voor, opgemaakt door dr. (L.P.) op 20 juli 2012, waaruit blijkt dat u bent besneden type 2. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan heeft, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. U legt tevens **twee e-mails** voor die zouden geschreven zijn door uw moeder. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het gaat om emailberichten wat persoonlijke correspondentie betreft en dit betreft geen objectieve

aanwijzing van uw beweerde vrees. De waarachtigheid van de inhoud van deze berichten kan bovendien onmogelijk nagegaan worden en ze vertonen een gesolliciteerd karakter. Immers, het is niet aannemelijk dat uw moeder u dient te herinneren aan de naam van uw kind dat niet hoort of spreekt of dat u de namen niet zou kennen van uw twee dochters, daar ze deze expliciet, bij naam en voornaam vermeldt. U legt ook een **geboortecertificaat** voor met registratie nr. 30-LM201211128-019, uitgegeven op 28 november 2012. Dit document werd tevens uitvoerig besproken. Bovendien gaat het hier om een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk. U legt tevens een pasje voor van (M.K.), van de Mande-Mel Union of Liberia. U verklaart dat uw moeder dit als identiteitsbewijs gebruikt in Liberia. Echter, er is geen enkel bewijs dat dit pasje daadwerkelijk van uw moeder is. Bovendien gaat het hier weer om een kopie waardoor er helemaal geen bewijswaarde aan kan worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoekster als volgt:

“« (...) Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om ‘uw vrees van vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchteling conventie of een ‘reëel risico op het lijden van echte schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken(...) »

Met deze argumentatie gaat het Commissariaat Generaal voorbij aan het werkelijk onherstelbare nadeel dat verzoekster loopt door terug te keren naar haar land van herkomst alwaar zij verplicht zal zijn te huwen en alwaar zij herbesneden zal worden. De kinderen van verzoekster zijn trouwens op dezelfde manier bedreigd.

Eenzelfde redenering geldt voor de epidemie die sinds het begin van het jaar in West-Afrika woedt waarvan Liberia deel uitmaakt. In tegenstelling tot wat het Commissariaat meent, is het risico op besmetting helemaal niet hypothetisch en zal verzoekster treffen in geval van terugkeer.

Sinds maart 2014 heeft Liberia te kampen met een Ebola-epidemie, die volgens de “Centers for Disease Control and Prevention” de grootste en meest complexe uitbraak van Ebola ooit betreft. Ook Guinee en Sierra Leone zijn zwaar getroffen.

Ebola is een zeer gevaarlijke en dodelijke ziekte, waarvoor er geen vaccin of specifieke medische behandeling bestaat.

De kans op overlijden voor een persoon die besmet is met Ebola bedraagt meer dan 50 %.

Het Instituut voor Tropische Geneeskunde bevestigt dat dit “de ergste ebola-epidemie” tot nog toe is, “gezien het hoge aantal ziekte- en sterfgevallen, maar ook omwille van de geografische spreiding. Er zijn in de huidige uitbraak meer dan 1.500 mensen aan ebola overleden”.

Volgens de Wereldgezondheidsorganisatie werden op 23 oktober in totaal reeds 10.141 mensen besmet met het ebola-virus, hoofdzakelijk in Guinee, Sierra Leone en Liberia, waarvan 4.922 zijn overleden.

De European Centre for Disease Prevention and Control (ECDC) bevestigt in het rapid risk assessment van 29.09.2014 dat:

“It is unprecedented in size, in geographical distribution, and in affecting densely populated urban areas. The outbreak has not yet reached its peak and is still evolving. WHO declared the outbreak a Public Health Event of International Concern (PHEIC) on 8 August 2014 and confirmed on 22 September that the 2014 Ebola outbreak in West Africa continued to constitute a Public Health Emergency of International Concern.

At its meeting on 18 September, the United Nations Security Council recognized the EVD outbreak as a ‘threat to international peace and security’ and unanimously adopted a resolution (Resolution 2177 (2014)) on the establishment of an UN-wide initiative which focuses assets of all relevant UN agencies to tackle the crisis. This was only the second disease in history that has reached the attention of the Security Council.”

De ECDC stelt verder dat:

“It is expected that the rate of new cases will continue to rise in Sierra Leone and in Liberia in the coming weeks and possibly months. The complexity of the outbreak, the weak public health systems in the affected countries, and the magnitude of this outbreak make it difficult to predict when the spread is likely to peak and start to decelerate.

(...)

If the outbreak continues with the current dynamics, without effective measures in place, a potentially explosive evolution is expected, with serious consequences for the region. Moreover, a significant rise in the number of cases would increase the risk of spread to neighbouring and other countries. (...) The models also indicate that the peak of the outbreak has not been reached".

Hieruit volgt dat de ebola-epidemie in de toekomst nog gaat verergeren.

Reizen naar Liberia, Sierra Leone en Guinee wordt voor iedereen afgeraden, tenzij het gaat om medische hulpverleners.

Afhankelijk van land van herkomst:

Uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Liberia blijkt echter dat "(d)e medische faciliteiten ter plaatse staan momenteel onder grote druk ten gevolge van de Ebola-crisis. Ziekenhuizen en andere medische centra worden gesloten en medisch personeel is afwezig, wat ervoor zorgt dat de openbare gezondheidssector zo goed als lam ligt."

Zie:

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afrika/liberia/ra_liberia.jsp

De reisadviezen worden gegeven aan iedereen, niet alleen aan Belgen. Onderdanen van Guinee, Sierra Leone en Liberia lopen evenveel risico op besmetting als anderen.

De VN hebben een resolutie aangenomen met betrekking tot Ebola: Resolution 2177 (2014) aangenomen door de Veiligheidsraad op 18 september 2014 in dewelke de ernst van de situatie erkend en de noodzaak om internationale maatregelen te nemen.

Het objectief van deze resolutie is om de samenwerking tussen de lidstaten te verbeteren om de epidemie te bestrijden en om de verdere verspreiding op internationaal gebied zo goed mogelijk tegen te gaan, en tenslotte om zoveel mogelijk levens te redden.

In deze filosofie, waarin zoveel mogelijk levens gespaard worden, dient de noodzaak tot het geven van internationale bescherming aan mensen afkomstig van Guinee, Sierra-Leone en Liberia gezien te worden. Terugkeer naar een land waar de epidemie zich met grote snelheid verspreid, en hele gemeenschappen uitroeit, waar dus het leven van alle burgers in gevaar is, is een onmenselijke en vernederende behandeling.

De situatie is zeer ernstig en reizen naar de getroffen landen wordt ten stelligste afgeraden.

De FOD buitenlandse zaken raadt alle reizen naar Guinee af, behalve voor medisch personeel:

"Alle reizen naar Guinée worden momenteel afgeraden, tenzij voor medisch personeel dat wordt ingezet in de strijd tegen Ebola, omwille van mogelijke beperkingen in de bewegingsvrijheid van reizigers die kunnen worden opgelegd door de lokale autoriteiten ter indijking van de verspreiding van het Ebola-virus. Reizigers dienen zich ervan bewust te zijn dat de uitreis mogelijkheden beperkt zijn en een verdere afname niet valt uit te sluiten."

Actualiteit

Een besmettelijke hemorragische koorts (Ebola) maakte verschillende slachtoffers, voornamelijk onder de lokale bevolking, in verschillende delen van Guinée. De voornaamste haard is gesitueerd in Guinée Forestière in de prefectuur Guékédou. Er werden ook gevallen bevestigd in de prefecturen Macenta, Kissidougou, Dabola, Conakry en recentelijk in Téliélé en Boffa. De besmetting is intussen overslagen op de buurlanden en een verdere uitbreiding valt niet uit te sluiten.

Ten gevolge van de Ebola-uitbraak werden sommige grensovergangen gesloten. Een aantal luchtvaartmaatschappijen hebben hun vluchten op Conakry opgeschort.

De maatregelen getroffen door de overheid ter indijking van een verdere verspreiding van het Ebola-virus en de beslissing van meerdere luchtvaartmaatschappijen om hun vluchten op te schorten, leiden ertoe dat de bewegingsvrijheid van de reiziger wordt beperkt en de uitreis mogelijkheden blijven afnemen.

De medische faciliteiten ter plaatse staan momenteel onder grote druk ten gevolge van de Ebola-crisis.."

Hetzelfde geldt voor Liberia. De FOD Buitenlandse Zaken raadt eveneens reizen naar Liberia af, behalve voor medische hulpverleners:

"Alle reizen naar Liberia worden momenteel afgeraden, tenzij voor medisch personeel dat wordt ingezet in de strijd tegen Ebola. Belgen die zich ter plaatse bevinden, dienen te overwegen of hun verblijf noodzakelijk is. Zij dienen zich ervan bewust te zijn dat de uitreis mogelijkheden beperkt zijn en een verdere afname van uitreis mogelijkheden niet valt uit te sluiten.

Actualiteit In het hele land en vooral in Monrovia worden gevallen van Ebola bevestigd. Het aantal besmettingen blijft sterk toenemen.

Ten gevolge van de Ebola-epidemie kondigde de president de noodtoestand af en werden de meeste grensovergangen gesloten. De avondklok werd ingesteld van 21.00u 's avonds tot en met 06.00u 's morgens. Bovendien schorten meer en meer luchtvaartmaatschappijen hun vluchten naar Monrovia op. De maatregelen getroffen door de overheid ter indijking van een verdere verspreiding van het Ebola-virus en de beslissing van meerdere luchtvaartmaatschappijen om hun vluchten op te schorten, leiden

ertoe dat de bewegingsvrijheid van de reiziger meer en meer wordt beperkt en de uitreis mogelijkheden blijven afnemen.

De medische faciliteiten ter plaatse staan momenteel onder grote druk ten gevolge van de Ebola-crisis. Ziekenhuizen en andere medische centra worden gesloten en medisch personeel is afwezig, wat ervoor zorgt dat de openbare gezondheidssector zo goed als lam ligt. “

Hetzelfde geldt voor Sierra Leone. De FOD Buitenlandse zaken raadt eveneens elke reis af naar Sierra Leone, behalve voor medisch hulpverleningspersoneel:

“Alle reizen naar Sierra Leone worden momenteel afgeraden, tenzij voor medisch personeel dat wordt ingezet in de strijd tegen Ebola, omwille van mogelijke beperkingen in de bewegingsvrijheid van reizigers die kunnen worden opgelegd door de lokale autoriteiten ter indijking van de verspreiding van het Ebola-virus. Reizigers dienen zich ervan bewust te zijn dat de uitreis mogelijkheden beperkt zijn en een verdere afname van uitreis mogelijkheden niet valt uit te sluiten

Net zoals in de buurlanden Liberia en Guinee zijn er ook in zowat het hele land gevallen van Ebola bevestigd, ook in Freetown. Dit aantal blijft nog toenemen. Ten gevolge van de Ebola-uitbraak werd voor het gehele land de noodtoestand uitgeroepen. Een aantal luchtvaartmaatschappijen hebben hun vluchten op Freetown opgeschort.

De meeste grensovergangen werden gesloten. De maatregelen getroffen door de overheid ter indijking van een verdere verspreiding van het Ebola-virus en de beslissing van meerdere luchtvaartmaatschappijen om hun vluchten op te schorten, leiden ertoe dat de bewegingsvrijheid van de reiziger wordt beperkt en de uitreis mogelijkheden blijven afnemen.

Verschillende districten en steden werden onder quarantaine geplaatst (waaronder Kenema, Kailahun, Port Loko), en die maatregel kan mogelijk uitbreiding krijgen. De medische faciliteiten ter plaatse staan momenteel onder grote druk ten gevolge van de Ebola-crisis. “

De gezondheidssituatie in deze landen is erkend als gevaarlijk voor elke persoon die ernaartoe reist, of het nu gaat om een Belg of een onderdaan van het land.

De VN Veiligheidsraad verwijst in de Resolutie 2177 daarenboven op het feit dat de Ebola-epidemie gevolgen heeft voor de stabiliteit van de getroffen landen:

“Recognizing that the peacebuilding and development gains of the most affected countries concerned could be reversed in light of the Ebola outbreak and underlining that the outbreak is undermining the stability of the most affected countries concerned and, unless contained, may lead to further instances of civil unrest, social tensions and a deterioration of the political and security climate”.

Het reisadvies geldt niet alleen vanwege een verhoogd risico op besmetting, maar omdat de veiligheidssituatie voor de reiziger in het geding kan zijn. Hierbij kunt u denken aan: toegenomen sociale onrust, binnenlandse reisbeperkingen, gesloten grensovergangen, geannuleerde vluchten en mogelijk geen of een zeer beperkte toegang tot medische zorg.

Niet alleen de besmette mensen lopen risico door de epidemie. Ook andere burgers lopen gevaar, omwille van de economische ontwrichting die de ziekte met zich meebrengt in de getroffen gebieden.

De economie in de getroffen landen is totaal ontwricht door de epidemie. Zo leest men in de pers, bij voorbeeld over Liberia:

“Just as Liberia's economy was recovering from an ugly civil war, hysteria surrounding the Ebola outbreak triggered an economic slowdown that threatens over 2 million Liberians already struggling below the poverty line. Those who contract Ebola aren't the only ones whose lives are at risk.”

In de getroffen landen dreigt een voedselcrisis, nu de mobiliteit ernstig beperkt is. Bovendien is alle medische zorg in beslag genomen door de Ebola-patiënten, met als gevolg dat mensen sterven van ziektes die verzorgd hadden kunnen worden.

In Sierra Leone's hoofdstad Freetown zijn alle private ziekenhuizen gesloten als gevolg van Ebola. Hierdoor is de gezondheidszorg tot een laag pitje gereduceerd met heel wat sterfgevallen, te wijten aan te behandelen aandoeningen, tot gevolg.

Gelet op de huidige Ebola-epidemie die in Liberia, Guinee en Sierra Leone woedt meent verzoekster dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet gelet op het hoog risico besmet te geraken door het Ebola-virus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico.

Het risico om besmet te raken met Ebola is ernstig en actueel.

Het risico dient uiteraard niet 100% zeker te zijn. Verzoekster verwijst naar het arrest Salah Seekh, van het EHRM, waarin wordt gesteld dat “on the basis of the applicant's account and the information about the situation in the ‘relatively unsafe’ areas of Somalia for members of the Ashraf minority, it is foreseeable that upon his return the applicant will be exposed to treatment in breach of Article 3.”

Dit blijkt tenslotte uit de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1, waarin hij in programma De Ochtend heeft verklaard dat België geen mensen zal terugsturen naar Ebola-landen Guinee, Liberia en Sierra Leone.

Levensbedreigende epidemie als grond voor subsidiaire bescherming

Subsidiaire bescherming is de bescherming die subsidiair aan de vluchtelingenstatus kan gegeven worden aan wie het risico loopt op ernstige schade in het land van herkomst.

Volgens artikel 2, sub e, van de kwalificatierichtlijn wordt verstaan onder:

„persoon die voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt”: een onderdaan van een derde land [...] die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst[(4)] [...] terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15 [en] artikel 17, leden 1 en 2, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen”.

Het risico op ernstige schade, met name besmetting met Ebola, staat buiten kijf. Dit blijkt uit hetgeen hierboven reeds is aangehaald.

Dit risico op ernstige schade geeft recht op subsidiaire bescherming.

Verzoekster verwijst naar het arrest Eljafaj t. Nederland, waarin met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt gesteld:

Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.

Een ruime interpretatie van de criteria voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming is noodzakelijk, om de bescherming die het EVRM biedt, te kunnen garanderen.

Ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie kan dan ook geenszins uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming.

Iedere andere keuze zou een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou als absurd resultaat hebben dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen.

Aangezien subsidiaire bescherming juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade, is het niet logisch om hier opnieuw een “persoon”, deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen.

Dit zorgt ervoor dat er een nieuwe ‘protection gap’ wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen.

De bescherming zou met andere woorden afhangen van de vraag of de persoon al dan niet wordt bedreigd door een persoon of groep, maar niet zou afhangen van de mate waarin hij of zij risico loopt op ernstige schade.

Dit zou erop neerkomen te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus alleen strekt tot bescherming van personen die ernstige schade te lijden hebben veroorzaakt door personen, maar niet de bescherming tot doel heeft van andere slachtoffers van vergelijkbare, zelfs nog ergere, schade, indien de veroorzaker ervan geen persoon zou zijn.

Er bestaat een discriminatie, tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die ‘iemand’ vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie.

Deze interpretatie is dus niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt.

Er bestaat een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie.

Het Grondwettelijk Hof stelt:

« Etant donné que la lacune constatée réside dans le texte soumis à la Cour, il appartient au juge a quo de mettre fin à l'inconstitutionnalité constatée par la Cour, ce constat étant exprimé en des termes suffisamment clairs et complets pour permettre d'appliquer la disposition en cause dans le respect des articles 10 et 11 de la Constitution. » (Cour Constitutionnelle, Arrêt n°42/2012 du 8 mars 2012)

Het CGVS dient dus een grondwetsconforme en dus niet discriminatoire interpretatie te geven van het recht op subsidiaire bescherming, en kan dus geen rekening houden met de uitsluiting van bescherming aan mensen die te vrezen hebben voor onmenselijke behandeling niet veroorzaakt door een persoon. Een discriminatie is het bestaan van een verschillende behandeling (het recht krijgen op bescherming versus geen recht op bescherming) zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke rechtvaardiging is. Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens:

“46. Selon la jurisprudence de la Cour, une distinction est discriminatoire au sens de l'article 14 si elle « manque de justification objective et raisonnable », c'est-à-dire si elle ne poursuit pas un « but légitime » ou s'il n'y a pas de « rapport raisonnable de proportionnalité entre les moyens employés et le but visé ». Par ailleurs, les Etats contractants jouissent d'une certaine marge d'appréciation pour déterminer si et dans quelle mesure des différences entre des situations à d'autres égards analogues justifient des distinctions de traitement (voir notamment Gaygusuz, précité, p. 1142, § 42, Larkos c. Chypre [GC], no 29515/95, § 29, CEDH 1999-I, et Thlimmenos c. Grèce [GC], no 34369/97, § 40, CEDH 2000-IV). »

Verschuillende groepen vreemdelingen op een andere manier behandelen, kan maar indien het verschil in behandeling gerechtvaardigd wordt op een objectieve en redelijke manier. Bovendien moet de verschuillende behandeling een legitiem doel dienen en onderworpen worden aan een proportionaliteitstoets.

In casu is de discriminatie tussen de vervolgde door een staat/persoon en degene bedreigd door een ernstige en dodelijke epidemie, niet gerechtvaardigd op objectieve en redelijke wijze.

Ook de proportionaliteitstoets toont de onredelijkheid van de situatie aan. De ene krijgt een verblijfsvergunning voor ten minste een jaar, vernieuwbaar. De tweede dient terug te keren naar het land waar hij of zij voor leven en fysieke integriteit vreest.

Het is niet duidelijk met welk doel deze discriminatie bestaat, laat staan dat dit doel legitiem zou zijn.

Verbod op refoulement bij risico op schending van artikel 3 EVRM

Het verbod op refoulement is de hoeksteen van het internationaal vluchtelingenrecht.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden.

In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3.

In het Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.

Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook als die onmenselijke of vernederende behandeling erin zou bestaan om gedwongen te worden blootgesteld aan een grote kans op besmetting met een dodelijke ziekte.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig onderzoek nodig van elke zaak.

In casu dient vastgesteld te worden dat terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone, verzoekster zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met Ebola.

De epidemie is lang van onder controle en roeit op dit moment hele gemeenschappen uit.

Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van Guinee, Liberia of Sierra Leone, zolang de epidemie woedt, is in strijd met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie.

Dit artikel bepaalt:

Artikel 78

1. De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen. (eigen onderlijning)

Het UNHCR stelt:

A need for international protection arises where State protection is absent, de facto or de jure, with the result that basic human rights are seriously at risk.

Gelet op de schending van artikel 3 EVRM, waartegen België bescherming dient te bieden, dient aan verzoekster ten minste de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

« (...) Vooreest dient te worden opgemerkt dat u weinig interesse en moeite doet om uw relaas aan een geloofwaardig kader op te hangen (...) »

Hoewel er bepaalde incoherenties bestaan in het relaas van verzoekster onder andere wat betreft de datum, maand en jaar van haar geboorte, haar naam of de periodes waarin zij bij haar moeder woonde, de leeftijd van haar kinderen, verklaart dit zich door het feit dat zij sinds het begin heeft aangegeven dat zij nooit naar school is gegaan en dus analfabeet is. Bovendien gebeuren de bevolkingstellingen en de geboorte – aangiftes niet zoals in Europa. Verzoekster zit tevens onder hevige stress omwille van haar verhoor.

De moeder van verzoekster heeft al het mogelijke gedaan om een geboorteakte te machtigen waarvan zij dacht dat het die van haar dochter betrof. De moeder van verzoekster is evenmin naar school gegaan en kan evenmin lezen. Zij steunt dus te goeder trouw op het document dat de “ambtenaar van de burgerlijke stand” aldaar haar heeft gegeven.

Het Commissariaat Generaal meent ten onrechte dat deze elementen geen impact kunnen hebben op het feitenrelaas van verzoekster.

« (...) Verder kan u niet aannemelijk maken dat uw oom daadwerkelijk dwingen om te huwen met Meester (B.)(...) »

De onkel van verzoekster, zijnde de jongste broer van haar vader, heeft haar willen verplichten te huwen met zijn vriend (B.) sinds haar 14 jaar. Hij kwam zelfs in het huis dat zij deelde met haar vroegere partners om haar te slaan op momenten dat zij waarschijnlijk niet aanwezig waren. De partners in kwestie verhinderden dat zij zou huwen met Mr. (B.). De onkel van verzoekster drong nog meer aan wanneer zij bij haar moeder woonde. Hij wilde haar tevens besnijden.

Dat verzoekster kon samen leven met partners en met hen kinderen hebben zonder te huwen, verklaart zich door het feit dat zij moslim waren en hadden beloofd om met haar te huwen. De laatste, (F.D.) was christen en het was ondenkbaar om met een christen te huwen voor de etnie van verzoekster.

De aanwezigheid van verzoekster op een foto met Mr. (B.) is niet verwonderlijk omdat haar onkel haar wilde verplichten met hem te huwen en dat zij hem plezier moest doen ter gelegenheid van belangrijke evenementen.

« (...) tot slot geef uw aan uw dochters gevaar lopen om besneden te worden in Liberia (...)»

Verzoekster kon haar kinderen niet mee nemen omdat haar vertrek in volle haast is gebeurd. De moeder van verzoekster heeft haar ter kennis gebracht dat haar onkel had gebeld met de bedoeling haar te ontmoeten en te besnijden. Zij heeft de kinderen naar een andere plaats gebracht.

Verzoekster begrijpt absoluut niet de redenen waarom haar het status van vluchteling werd geweigerd.

De redenen ingeroepen door het Commissariaat verbazen daar de ongerijmdheden en de tegenstrijdigheden van verzoekster in haar relaas enkel te wijten zijn aan stress en analfabetisme.

Verzoekster roept in het bijzonder de schending door Liberia van artikel 3 van het Verdrag ter bescherming van de Mensenrechten dewelke de staten verbiedt foltering toe te passen of mensen te onderwerpen aan onmenselijke of vernederende straffen of behandelingen.

Verzoekster het statuut van vluchteling toekennen of ten minste de subsidiaire bescherming veroorzaakt geen schade aan de Belgische staat en laat toe dat hij artikel 3 van EVRM, artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie en de Resolutie 2177 van VN Veiligheidsraad niet zou schenden.

Gelet op het voorgaande spreekt de vernietiging van voormelde beslissing van het Commissariaat generaal genomen op 27 oktober 2014 voor zich omwille van, onder andere, haar gebrek aan motivering.

Conform het Verdrag van Genève, artikel 48/03 van de vreemdelingenwet dd. 15/12/1980 en de koninklijke besluiten erop gesteund, past het aan verzoekster het statuut van vluchteling toe te kennen.

Subsidiair en allerm minst dient haar de subsidiaire bescherming te worden toegekend conform artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet dd. 15/12/1980 gelet op de gevaren voor het leven van verzoekster zowel voor haar fysieke integriteit (herbesnijdenis en ebola) als haar morele integriteit.”

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest (stuk 3), twee foto's (stuk 4), twee e-mails (stuk 5) en een geboortecertificaat (stuk 6).

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoekster samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8): een medisch attest en twee foto's ter staving van de niet-besnijdenis van haar dochters.

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) zij er niet in slaagt haar relaas aan een geloofwaardig kader op te hangen, (ii) zij niet aannemelijk weet te maken dat haar oom haar daadwerkelijk dwingt om met mister (B.) te huwen, (iii) er geen geloof gehecht kan worden aan het dwingend karakter van het huwelijk met mister (B.) en bijgevolg evenmin aan haar gedwongen herbesnijdenis, (iv) zij niet aantoonst dat haar dochters in Liberia daadwerkelijk dienen te vrezen om besneden te worden, (v) de ingeroepen vrees voor besmetting met het ebola-virus geen aanleiding kan geven tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, en (vi) de door haar neergelegde documenten het voorgaande niet kunnen wijzigen.

Wat betreft de door haar ingeroepen asielmotieven, met name het gedwongen huwelijk met mister (B.), de gedwongen herbesnijdenis en de besnijdenis van haar dochters in Liberia, wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster dienaangaande niet verder komt dan het volharden in haar eerder afgelegde verklaringen. Het volharden in eerder afgelegde verklaringen is evenwel geen dienstig verweer teneinde de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze het opnieuw bijbrengen van reeds eerder neergelegde stukken (verzoekschrift, stukken 3-6), zonder enige motivatie, de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande zou kunnen weerleggen. Ook het neerleggen van de bewijzen dat haar dochters niet besneden zijn (rechtsplegingsdossier, stuk 8) doet geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing ter zake. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Bovendien kan worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien op welke wijze verzoeksters dochters internationale bescherming zouden kunnen krijgen tegen hun beweerde besnijdenis in Liberia wanneer zij zich nog in Liberia bevinden.

2.3.2. Waar verzoekster aanvoert het ebola-virus te vrezen, dient vooreerst te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. ebola dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoekster aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

Waar verzoekster aanvoert dat er sprake is van een ongerechtvaardigde discriminatie tussen personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige en dodelijk epidemie, dient eraan herinnerd te worden dat het non-discriminatiebeginsel inhoudt dat gelijke gevallen gelijk behandeld moeten worden en dat verschillende gevallen verschillend behandeld moeten worden. Verzoekster toont nergens aan dat personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een algemeen gevaar, *in casu* een ernstige en dodelijke ziekte, gelijke gevallen behelzen. Aangezien niet kan worden ingezien dat het gelijke gevallen betreft, is het non-discriminatiebeginsel niet geschonden door personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige en dodelijk epidemie verschillend te behandelen. De door verzoekster bijgebrachte informatie met betrekking tot ebola doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.3.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS